

مقاومتِ فلسطین توانِ اسرائیل را تحلیل می‌برد

الکس کالینیکوس

ترجمه: بابک پاشا جاوید

هیچ کس نایستی در هیچ‌گونه توهمی باشد که کشمکش اخیر در غزه چیزی جز یک اپیزود در جنگی بسیار طولانی‌تر بین اسرائیل و فلسطینی‌هاست. حملات آشکار کشمکش می‌آیند و می‌روند، اما این جنگ دائمی است.

این امر دقیقاً در ماهیت اسرائیل به عنوان یک دولت منحصرأیهودی ریشه دارد. اسرائیل بر پایه‌ی سلب مالکیت فلسطینی‌ها بنا شده است - فرایندی که با گسترش شهرک‌های غیرقانونی یهودی در کرانه‌ی باختری اشغالی و پیرامون اورشلیم [بیت المقدس] شرقی ادامه دارد.

سیاست رسمی غرب مبنی بر راه‌حل دو دولت، می‌پندارد که «امنیت» اسرائیلی و «خودگردانی» فلسطینی می‌توانند باهم وفق یابند. اما چنین چیزی ناممکن است. وجود یک جمعیت فلسطینی سلب مالکیت شده در داخل و در مرزهای اسرائیل، امنیت آن را به‌طور دائمی تهدید می‌کند.

با وجود فانتزی‌های [جناح] راست افراطی-صهیونیستی در رابطه با نسل‌کشی، از نظر سیاسی بیرون راندن یا نابودی کامل فلسطینی‌ها برای اسرائیل ناممکن است. لذا [اسرائیل] در عوض، با حمایت ایالات متحد، در پی هم‌زیستی در چارچوب‌های خود است.

در کرانه‌ی باختری، این امر به‌خوبی به مرحله‌ی عمل رسیده است. «فرایند صلح»، حکومت فلسطین را در اختیار ناسیونالیست‌های سکولار رشوه‌خوار و اقتدارگرای «فتح» قرار داده است. به آن‌ها می‌توان اطمینان کرد که از بروز هرگونه عملیات مسلحانه‌ی جدی علیه اسرائیل، از قلمروهایی که به‌طور اسمی در کنترل خود دارند، ممانعت کنند. کرانه‌ی باختری در هر صورت در چنگ «نیروهای دفاعی اسرائیل» (IDF) باقی می‌ماند.

این امر منجر به احاطه‌شدن نیروهای اصلی مقاومت [توسط دشمن] در غزه شده است، یعنی در جایی که «حماس» از زمان بیرون راندن فتح در سال ۲۰۰۷ [بر آن] تسلط دارد. رهبران حماس شاید خواهان انجام معامله‌ای با اسرائیل باشند، ولی چنین گزینه‌ای [تا به حال] به آن‌ها پیشنهاد نشده است.

در عوض، «نیروهای دفاعی اسرائیل» مجموعه‌ای متوالی از تهاجمات در سال‌های ۲۰۰۸ و ۲۰۰۹، ۲۰۱۲ و اکنون در سال ۲۰۱۴ به‌منظور «درودن علف‌های [هرز]»، یعنی محدود کردن رشد قابلیت‌های نظامی

حماس، ترتیب داده است. این رویه با وجود سلاخی تحمیل شده در چند هفته‌ی گذشته، به‌خوبی موثر واقع نشده است.

چنان‌چه ناتان ترال ذکر می‌کند، «برای اول بار در دهه‌ها، اسرائیل از خود در برابر ارتشی دفاع می‌کند که به‌وسیله‌ی تونل‌ها و حملات دریایی به مرزهای سال ۱۹۶۷ نفوذ کرده است».

«راکت‌های حماس، که در غزه ساخته شده‌اند، اکنون می‌توانند به تمامی شهرهای بزرگ اسرائیل از جمله حیفا برسند؛ و البته آن‌ها پهپادهای مجهز به راکت دارند. حماس قادر بود تا فرودگاه اصلی اسرائیل را برای دو روز تعطیل کند... راکت‌های غزه اسرائیلی‌ها را مجبور کرد تا روزهای متوالی به داخل پناه‌گاه‌ها برگردند، [که این امر] نشان‌گر ناتوانی «نیروهای دفاعی اسرائیل» در مقابله با تهدید بود».

سلاخی

در این میان، سلاخی غیرنظامیان فلسطینی اعتراضاتی را در سراسر دنیا برانگیخته است. این [اعتراضات] به‌ویژه در بریتانیا ستایش‌برانگیز بوده‌اند، در جایی که چپ سکولار سنت قوی همکاری با سازمان‌های اسلامی را گسترش داده است. حتی شخصیت‌های متزلزلی چون اد میلیبند و نیک کَلگ متوجه عمق بیزاری از اسرائیل شده‌اند.

شدیدترین واکنش در نقاط دیگر، احتمالاً در آمریکای لاتین رخ داده است؛ جایی که پنج دولت سفیران خود را از اسرائیل فراخوانده‌اند. با گردش به چپ آمریکای لاتین، روزگار دیرینی که اسرائیل می‌توانست روی حمایت رژیم‌های نظامی راست‌گرا حساب باز کند، دیرزمانی است که به‌سر آمده است.

در این میان، امیدهای رهبران اسرائیل برای بدل‌شدن به یک دموکراسی سرمایه‌داری «متعارف» بر باد رفته است. در دورانی که نظام وظیفه‌ی اجباری در ایالات متحد و اروپا به‌دست فراموشی سپرده می‌شود، مردان و زنان جوان اسرائیلی بایستی سال‌های درازی را، که بیش‌ازپیش خطرناک می‌شود، در «نیروهای دفاعی اسرائیل» خدمت کنند.

نژادپرستی عمومی که نه فقط فلسطینی‌ها بلکه همچنین مهاجران آفریقایی را نشانه رفته است، ممکن است توده‌ی یهودیان اسرائیلی را به دولت پیوند زند. اما این امر، اسرائیل را از جوامع غربی چندفرهنگی، که آرزو دارد روزی به آن‌ها ملحق شود، بسیار متمایز می‌کند.

و هیچ راه برون‌رفتی وجود ندارد. جناح راست کابینه‌ی اسرائیل خواستار این است که «نیروهای دفاعی اسرائیل» حماس را نابود کند. اما حتی اگر این [هدف] قابل دستیابی باشد، منجر به پایان یافتن جنگ نخواهد شد.

هم‌اکنون، [قاعدتا] باید نوجوانان بسیاری در غزه باشند که به پرچم‌های سیاه «دولت اسلامی»^۱ چشم دوخته‌اند و [چنین] فکر می‌کنند که شاید راه‌حل در دستان جهادی‌های اسلام‌گرای افراطی باشد.

1 Islamic State

در واقع تا آن زمان که اسرائیل به عنوان دولتی منحصرًا یهودی، که بر پایه‌ی سلب مالکیت فلسطینی‌ها بنا شده است، به حیات خود ادامه می‌دهد، هیچ راه برون‌رفتی وجود ندارد. تنها راه‌حل، یک دولت متحد فلسطینی است که بتواند امکان هم‌زیستی صلح‌آمیز عرب‌ها و یهودیان را فراهم کند. این [راه‌حل]، ممکن است چشم‌اندازی دور به نظر آید، با این حال این یک جنگ طولانی است که در نهایت توان اسرائیل را تحلیل خواهد برد.

* این مقاله ترجمه‌ای است از [Palestinian resistance is wearing down Israel's might](#) که در تاریخ ۵ آگوست ۲۰۱۴ منتشر شده است.